

Proměna

Petr Kopuleť

Nastalo obvyklé tiché ráno, les se probouzel z hlubokého spánku. Pěšinu zalila záře zbarvená do oranžového odstínu, jež pocházela ze Slunce. Silné paprsky procházející skrz koruny stromů probouzely vše, co měly na dosah. Jejich rozložení a tvar se odvíjely od velikosti mezer mezi listy. Ty je přizpůsobily do různě vypadajících tvarů. Jeden z takových paprsků našel cestu k dřevěnému srubu, v němž dřímal starý muž. Bohužel jej porost nedokázal řádně zbrzdit, tudíž přes okno svítil opravdu vydatně. A dostatečně na to, aby staříka probudil. Když pocítil, že ho cosi hřeje na tváři, donutil se vstát.

Zanedlouho celé obydlí provoněla příjemná vůně houbové polévky, linoucí se z velkého hrnce. Neočekávaně přilákala divokou zvěř. Starouška to neznepokojovalo, právě naopak. Byl rád za početnou společnost.

Zatímco zvířata nahlížela do kuchyně dřevěné chaloupky přes prosklené dveře, pán zasedl za stůl. Když se chystal pozvednout lžici, uslyšel jemné zaskřípání, podobné zvukům stěrky na skla, čistící okenní tabule. Porozhlédl se a periferně koutkem oka, zahlédl kopýtko laně, škrábající po již zmíněných prosklených dveřích.

Přistoupil k nim, otevřel. Laň popošla stranou, aby nenarušila scénérii, která se zjevila hned po jejím odstoupení.

Za jejími zády sténal jelen, nemohoucně ležel na zemi, zcela evidentně umíral. Dědeček se nad ním sklonil, poté poklekl. Nahmatal vhodné místo. Puls probíhal pomalu, jaksi těžkopádně, přerušovaně. V jednu chvíli se tep zastavil. Oči jelena zalily slzy, zornice se podivně zakalily. Ostatní živočichové vynořili hlavy ze skrýší, pouze laň dominantně postávala v epicentru události, společně se skleslým, zachmuřeným člověkem. Obecenstvo jim tím chtělo vytvořit osobní prostor. Proto se schovávalo za houštím do doby, než jelenova duše opustila tělo.

Pochmurné ticho narušil naježený vlk. Dával najevo své rozrušení. Ukazoval tlapou směrem po stezce. Následně se rozběhl a všichni, včetně stařečka ho následovali.

Spojili se v jeden dlouhý konvoj. Hlasité kroky probudily další obyvatele háje.

Jakmile došli na určené místo, kvůli němuž vlk způsobil rozruch, viděli zkázu. Jezero, které představovalo zásobárnu vody naprosto vyschlo. Na dně zbylo pouze vlhké bláto. Vše dávalo smysl, souvislosti utvářely jeden obraz. Jelen pošel z nedostatku vody.

Křehké stromy padaly a tříštily se jako porcelán. Okolí katastroficky pociťovalo účinky oteplování. Situace dosáhla kritického bodu. Dokonce samovolně vznikaly požáry. Jeden se k nim nebezpečně přiblížil.

„Pryč!“ zavelel lidský hlas. Uskupení se rozuteklo. Ale zakrátko je plameny nutily ustupovat. Volnou cestu poskytl medvěd. Dva „články“ ohně udupal. Měli prostor utíkat zpátky stezkou až k chatě.

Prchali, co jim síly stačily. Všech dvacet tvorů pod vedením tvora lidského. Postupně mizeli, protože už nemohli. Nehybná těla zachvátil červený ďábel. Tak stařec ohni přezdíval.

Dva kilometry trasy zbývaly. Červený ďábel agresivně devastoval. Táhlý zástup čelil nejrůznějším popadaným překážkám. Nejčastěji ohořelým kmenům, keřům, klackům.

Půl kilometru. Obrys chalupy se již vynořil. Ovšem s drobným doplňkem. Červeným ďáblem. Kompletně ji obklíčil.

Unavený stařec se zdál taktéž dočista vysílen. Skácel se. Vyplašení zvířecí přátelé si ničeho

nevšimli a proto běželi dále. Pociťoval stupňující se teplo.

„Planeto, jménem lidstva ti vyjadřuji omluvu. Kvůli samolibému chování, nerespektování tvé očividné zranitelnosti, znečišťování prostředí jsme poničili přírodu, přeměnili ji na popel. Dříve vypadala jinak Teď nám vracíš úder. Konej, potrestej mě. Neboť jsme zhřešili proti tobě, svému domovu.“